

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: I. P.**, zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 25, Praha 1, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, **proti žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, **v řízení o žalobě proti Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5.8.2013, č.j. CPR-5748-1/ČJ-2013-930310-V237,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3.4.2013, č.j. KRPE-4970-62/ČJ-2013-170022 (dále jen „správní orgán I. stupně“ a „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce ČR, neboť žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto podmínkou k výkonu zaměstnání, současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce uvedl námitky, které soustředil do třech žalobních bodů. V bodu II. žaloby namítl nezákonnost právní konstrukce, v bodu III. namítl nepřiměřenost uložení správního vyhoštění a v bodu IV. namítl nepřezkoumatelnost a procesní pochybení správního orgánu. Konkrétně pak uvedl následující námitky:

V případě žalobního bodu týkajícího se nezákonnosti právní konstrukce, uvedl, že: *„předně si žalobce dovoluje odkázat na svá vyjádření v rámci správního řízení, která v rámci správního řízení správnímu orgánu I. stupně poskytl“*. Poté namítl, že správní orgán nesprávně interpretuje ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž podle názoru žalobce postup dle tohoto ustanovení je možný pouze v případě, když by žalobce žádné povolení k zaměstnání neměl. Samotná skutečnost, že povolení k zaměstnání vydané žalobci, a které je prokazatelně platné se vztahuje k výkonu práce pro teritorium Prahy, neznamená, že se jedná o povolení k zaměstnání neexistující. Aby dle tohoto ustanovení mohl správní orgán postupovat a měl prokázané, že k výkonu práce v Pardubicích skutečně došlo, muselo by toto ustanovení předpokládat i tuto situaci, tedy výkon práce v jiném teritoriu. Jednání žalobce nelze považovat za jednání, které by bylo v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Podle názoru žalobce je smyslem citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců postihovat cizince, kteří vykonávají pracovní činnost a přitom nemají povolení k pobytu za tímto účelem a rovněž nemají žádného povolení k zaměstnání. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.10.2012, č.j. 29 Az 18/2012-39. Žalobce již v průběhu správního řízení napadal podklad pro vydání rozhodnutí, a to sdělení úřadu práce o tom, že výkon práce byl nelegální, přičemž z tohoto sdělení vyplývá, že dle Úřadu práce ČR byl výkon pracovní činnosti v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Tento podklad rozhodnutí je nepřezkoumatelný, tomuto sdělení nepředcházelo žádné správní řízení. Předmětný podklad je pouze informativní povahy. Žalobce uvedl, že je „proto nucen se ptát“, z čeho je potom vyvozena „nelegálnost“ výkonu jeho práce, když za nelegální práci nutno považovat práci v rozporu se zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Hodnocení „nelegálnosti“ výkonu práce žalovanému a správnímu orgánu I. stupně nepřísluší. V žalobním bodu týkajícím se nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění žalobce uvedl, že správní vyhoštění je velmi závažným zásahem do života žalobce, přitom zákon o pobytu cizinců předpokládá rovněž jiné instituty, které by snad v případě prokázání nelegální práce bylo možné aplikovat. Zákon o pobytu cizinců dává správním orgánům např. možnost zahájit

řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, jehož důsledky a dopady nejsou natolik závažné, jak je tomu v případě uložení správního vyhoštění. Zejména zařazení do evidence nežádoucích osob je zcela zásadní překážkou pro žalobce v jeho případné snaze opětovně přicestovat na území ČR a zde žít. Správní orgány by k uložení správního vyhoštění měly přistupovat pouze v případě, kdy nepostačuje postup mírnější. Žalobce žije na území ČR již po dobu delší 6 let, do zdejší společnosti se již v podstatě integroval, má zde vytvořeno sociální a taktéž pracovní zázemí, naopak v krajině jeho původu již žádnou budoucnost nemá. V posledním žalobním bodu namítl žalobce nepřezkoumatelnost a procesní pochybení správního orgánu. Jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí byl úřední záznam ze dne 17.1.2013 o pobytové kontrole, dle žalobce žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců neoprávňovalo hlídku cizinecké policie k provedení této kontroly. Z úředního záznamu není zřejmé, dle jakého konkrétního ustanovení zákona správní orgán I.stupně tuto kontrolu prováděl. Z povahy prováděné kontroly vyplynulo, že tato byla „výsostně“ zaměřena za účelem zjištění, zda se v areálu firmy SCHENKER s.r.o. dodržují povinnosti stanovené úplně jiným předpisem, a to zákonem o zaměstnanosti. Úřední záznam není řádným a přezkoumatelným podkladem pro vydání rozhodnutí, správní orgán I. stupně měl na místě sepsat protokol o provedení kontroly, navíc v úředním záznamu je odkaz na to, že kontrola by prováděna v součinnosti s Celní správou ČR, přičemž z toho vůbec nevyplyvá, zda bylo Celní správou ČR zahájeno jiné řízení a s jakým výsledkem. Žalobce žádal o předložení protokolu z provedené kontroly, tyto nebyly předloženy. Správní orgán I. stupně nereagoval na doloženou kopii rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, o předvolání svědka k výslechu žalobce řádným způsobem neinformoval. Pouze v žalovaném rozhodnutí žalovaný k tomu uvedl, že žalobce se ve svém vyjádření k budoucí účasti na dokazování vzdal. K tomu žalobce namítl, že žádné ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců neumožňuje účastníku řízení vzdání se svých práv pro budoucí jednání, jedná se o bezprecedentní zásah do práv žalobce. Navíc dne 17.1.2013 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění rovněž s dalšími 4 osobami, kdy v odvolacím řízení bylo vydáno zrušovací rozhodnutí a věc byla vrácena k novému projednání. Postup správního orgánu tak není konzistentní a je v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobce navrhl, aby soud obě rozhodnutí, tj. rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když obsahově dle jeho názoru byly v rámci odvolacího řízení žalobcem vzneseny tytéž námítky a žalovaný se s nimi v žalovaném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud

přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o

zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov.např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, čj. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov.rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, čj. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností, jednoznačně odlišitelným popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkazu na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené

nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, čj. 2Azs 92/2005-58).

K pojmu „žalobní bod“ se zásadním způsobem vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24.8.2010, čj. 4 As 3/2008-78, kdy v tomto rozsudku a v právní větě z něj vyhotovené dospěl k následujícím závěrům:

„Smyslem uvedení žalobních bodů (§71 odst. 1 písm.d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným-nicméně srozumitelným a jednoznačným-vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Zároveň rozšířený senát NSS uvedl, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod- byť i vyhovující- obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Dále musel soud konstatovat, že žaloba je, až na jednu námitku uvedenou v bodu IV. (nepřezkoumatelnost a procesní pochybení správního orgánu), obsaženou v posledním odstavci na str. 6, která se týká způsobu vypořádání se žalovaným s odvolací námitkou týkající se výsledku svědka, věrnou kopií odvolání. Jinými slovy, žalobní námitky se s výše zmíněnou výjimkou shodují zcela s odvolacími námitkami obsaženými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V podstatě žalobce „překopíroval“ odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15.4.2013, s uvedenou výjimkou do žaloby. K tomu musí soud poznamenat následující skutečnosti:

Krajský soud rozhodující ve správním soudnictví není další třetí instancí ve správním řízení, který by byl oprávněn a povinen se opětovně zabývat stejnými námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterými se naopak byl povinen a oprávněn vypořádat pouze žalovaný správní orgán. Jestliže žalovaný věcně reagoval na všechny tyto námitky v žalovaném rozhodnutí, pokud žalobce se způsobem vypořádání těchto námitek v žalovaném rozhodnutí nesouhlasil, tak měl v žalobě uvést konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce skutkové a právní závěry žalovaného, ve kterých se žalovaný vypořádal s těmito námitkami, za nezákonné. Pokud pouze žalobce zopakoval své odvolací námitky v žalobě, tak soud ve správním soudnictví není povinen nahrazovat činnost zástupce žalobce tak, že by „sám sobě“ bez dalšího, čili bez konkrétní argumentace žalobce uvedené v žalobě, vyhledával konkrétní argumenty směřující proti těmto závěrům žalovaného, které se vztahovaly k výše zmíněným shodným odvolacím námitkám s námitkami žalobními. Takovým postupem by přestal být soud nestranným rozhodčím sporu, když by přebíral funkci žalobcova advokáta (srov. již výše uvedená argumentace soudu, zejména rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, čj. 4 As 3/2008-78).

Navíc soud k tomu ještě uvádí:

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitkách s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námitky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Žalobce zřejmě zcela pominul význam soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů v soudním řízení vedeném podle s.ř.s., když smyslem a účelem tohoto soudního řízení není opětovné rozhodování soudu o odvolacích námitkách, kterými se již jednou zabýval odvolací správní orgán. Soudy ve správním soudnictví totiž nejsou další, „jakousi třetí instancí“ ve správním řízení, ale v tomto soudním řízení platí stará procesní zásada „iudex ne eat ultra petita partium“. I ve správním soudnictví se soud totiž řídí dispoziční zásadou, jejíž provedením je ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s.ř.s., které ukládá žalobci uvést rozsah napadení žalovaného správního rozhodnutí a konkrétní ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se dovolává, s tím, aby ze souhrnu tvrzení žalobce vyplývalo, že byl zkrácen na svém právu. Činnost soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným, s výjimkou případů, kdy je soud povinen ex officio zjistit vady žalovaného rozhodnutí, přičemž se soud musí a může omezit pouze na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Je zároveň nesporné, že v daném případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří s rozhodnutím žalované jeden celek. Nelze tedy v žalobě aplikovat jako žalobní námitky pouze ty, které byly stejným způsobem uplatněny v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a se kterými se odvolací orgán věcně vypořádal. Pokud by tomu tak bylo, tak by v podstatě soud musel ignorovat žalované rozhodnutí a musel by se „postavit do role odvolacího orgánu“, když by se musel opětovně věcně zabývat těmito odvolacími námitkami, uvedenými žalobcem jako námitky žalobní, a to namísto odvolacího orgánu.

Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí po konstatování obsahu odvolání žalobce se podrobně vypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami. Žalované rozhodnutí obsahuje podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná jako správní orgán řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, čímž dostal svým povinností z hlediska náležitého a přezkoumatelného odůvodnění žalovaného rozhodnutí (§ 68 odst. 3, správního

řádu). Na základě výše uvedených skutečností se soud zaměřil na to, zda se žalovaný zabýval odvolacími námitkami, a to z hlediska jeho přezkoumatelnosti, když mohl pouze korigovat právní názor žalovaného, tj. jej pouze doplnit.

Ze správního spisu vyplynuly následující rozhodné skutečnosti:

Dne 17.1.2013 prováděla hlídka cizinecké policie kontrolu dle zákona o pobytu cizinců v areálu firmy SCHENKER s.r.o. v obci Pardubice, kde bylo zjištěno, že žalobce vykonával pracovní činnost spočívající v manipulaci nakládky zboží vysokozdvížným vozíkem. Žalobce předložil (ve správním spisu i založeno) rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce – Krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu, která opravňuje žalobce k výkonu práce u zaměstnavatele FEODOS s.r.o., s druhem práce 9333 – Pomocní manipulační pracovníci, s místem výkonu práce Praha a dobou platnosti od nabytí právní moci povolení do 1.7.2013. Dále je ve spise založena pracovní docházka zaměstnanců firmy FEODOS s.r.o. pracujících ve firmě SCHENKER s.r.o. a smlouva o dílo mezi firmou SCHENKER s. r.o. a firmou FEODOS s.r.o. ze dne 19.12.2011. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že na zmíněném pracovišti firmy SCHENKER v Pardubicích vykonával práci bez potřebného povolení k zaměstnání, neboť místo výkonu práce žalobce je dle zmíněného rozhodnutí o povolení k zaměstnání omezeno na území Prahy. S námitkami, obsaženými již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, obsaženými ve výše zmíněných žalobních bodech, se žalovaný vypořádal na str. 3-6 žalovaného rozhodnutí. K námitce údajné nezákonnosti právní konstrukce, tj. údajně nesprávné interpretace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že slovní spojení „*bez povolení k zaměstnání*“ nelze vykládat natolik „*benevolentně*“, aby jakékoliv povolení k zaměstnání v rukou cizince legalizovalo jeho pracovní činnost. Ve smyslu názoru žalobce by totiž ad absurdum skutečně mohlo jít o povolení jakékoliv – platné, neplatné, vydané jiné osobě, vydané pro jiný výkon pracovní činnosti, pro jiného zaměstnavatele nebo pro jiné místo výkonu práce. Skutečnost, že cizinec disponuje „*nepřílehavým*“ povolením k zaměstnání, nemůže dle názoru žalovaného a priori legalizovat jakoukoliv jeho výdělečnou činnost vykonávanou v závislém vztahu ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedený závěr žalovaného nenapadl žalobce žádnou konkrétní argumentací v žalobě, když tento žalobní bod obsahoval zcela shodné námitky s námitkami odvolacími (argumentace soudu viz výše). Přes tuto skutečnost krajský soud argumentaci žalovaného doplňuje následovně:

Úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu jeho působnosti. Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit, aby byli na českém území zaměstnávání cizinci teprve tehdy, není-li dostatek uchazečů o zaměstnání z řad občanů ČR. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a z takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn, což by mohlo vést až destabilizaci trhu práce (srov. rozsudek NSS ze dne 20.8.2013, č.j. 8 As 113/2012-28). Výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání je nutno posoudit jako výkon práce bez povolení k zaměstnání, který je způsobilým důvodem pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (srov. výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 20.8.2013, č.j. 8 As 113/2012-28).

Právní názor žalobce o nezákonnosti právní konstrukce aplikované žalovaným ve vztahu k interpretaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je proto nesprávný. Jinými slovy, i výkon pracovní činnosti v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, tj. i v případě, že cizinec disponuje povolením k zaměstnání, ale vykonává pracovní činnost v rozporu s tímto povolením k zaměstnání, je nutné posuzovat jako výkon práce bez povolení k zaměstnání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a je důvodem pro uložení správního vyhoštění dle tohoto zákona.

Žalovaný se v případě uvedeného žalobního bodu se v případě uvedeného žalobního bodu rovněž vyjádřil k argumentaci textem rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 25.10.2012, č.j. 29 Az 18/2012, když naopak uvedl rozsudek jiného krajského soudu (v Ostravě) ze dne 26.9.2012, č.j. 58 A 42/2012-15, ve kterém je uveden jiný výklad ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a správně upozornil na skutečnost, že závazným pro postup správních orgánů může být pouze názor NSS prezentovaný v judikatuře, nikoliv ojedinělý názor jednoho ze správních soudů. K argumentaci žalobce uvedené v tomto žalobním bodu týkající se podkladů pro vydání rozhodnutí, tj. sdělení Úřadu práce ČR, v němž bylo uvedeno, že výkon pracovní činnosti žalobce v Pardubicích byl výkonem pracovní činnosti v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, tak podle názoru krajského soudu (argumentace soudu dále viz výše) i výkon pracovní činnosti v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání je nutné posoudit jako výkon práce bez povolení k zaměstnání, který je způsobitelným důvodem pro správní vyhoštění (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 20.8.2013, č.j. 8 As 113/2012-28).

K žalobnímu bodu obsahujícímu námitky žalobce týkající se nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění, které rovněž žalobce stejným způsobem jako v žalobě uplatnil i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se vyjádřil žalovaný v žalovaném rozhodnutí následovně: *„Veškeré otázky týkající se soukromého a rodinného života cizince byly posuzovány na základě obsahu protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, který byl s cizincem sepsán dne 17.01.2013 a ve spisu je veden pod č.j. KRPE-4970-13/ČJ-2013-170022-SV. Cizinec nejprve sám vyhodnotil, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU, nebude mít žádný dopad do jeho soukromého nebo rodinného života. V jednotlivostech potom uvedl, že svou rodinu má na Ukrajině, stýká se s ní, navštěvuje ji, udržuje s ní telefonický kontakt a po svém případném odjezdu zpět na Ukrajinu by bydlel u ní. V ČR cizinec naopak bydlí sám v bytě v Rybitví. Cizinec sice aktuálně uvádí, že v ČR žije již více než 6 let, v jeho případě však jde o pobyt pouze čtyřletý – o opakovaně prodlužované pracovní pobyty formou tzv. „pendlerství“. S ohledem na pracovní charakter pobytu cizince na území ČR však je nutno uvedený čtyřletý pobyt posoudit z hlediska jeho zákonnosti a dodržování právních předpisů, neboť od konce roku 2011 již cizinec svou pracovní činností na území ČR porušoval platné právní předpisy. S ohledem na výše uvedené lze sice připustit, že na dobu správního vyhoštění se finanční situace cizince z důvodu ztráty výdělku v ČR může změnit, tato změna však není nevyhnutná a zcela jistě není trvalého charakteru. V případech, kdy jde o cizince, kteří na území ČR pobývají za účelem výdělku je změna jejich finanční situace nezbytným průvodním jevem rozhodnutí o správním vyhoštění a eliminace nepříznivých dopadů je potom posuzována v části přiměřenosti dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., při stanovování délky doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU. Nutno uvést, že v projednávaném případě šlo o dlouhodobé protiprávní jednání a bylo tedy možno zvažovat stanovení zmíněné doby v horní hranici zákonného rozmezí. Nalézací správní orgán však*

zcela správně tuto hranici stanovil ve výši nedosahující ani poloviny zákonného rozmezí a jeho rozhodnutí tak je vyvážením opatřením ve vztahu k zjištěnému porušení zákona. Má-li jít o integraci cizince do společnosti ČR a o jeho pracovní či sociální zázemí, musí ředitelství uvést, že s ohledem na výše již zmíněný charakter pobytu cizince na území ČR nebude zpětná reintegrace cizince do společnosti země jeho původu nijak složitá, zvláště, když funkční sociální zázemí má cizinec na Ukrajině vytvořeno. Stran pracovního zázemí se ředitelství vyjadřovalo výše v rámci ekonomických dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na výše uvedené ředitelství uplatněné námitky nepovažuje za opodstatněné“.

Výše uvedený citovaný právní názor žalovaného považuje krajský soud za zcela přezkoumatelný, když je srozumitelný a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí a soud se s ním zcela ztotožňuje. Krajský soud nevidí důvod pro to, aby jinými slovy opětovně opakoval výstižná tvrzení žalovaného v této části žalovaného rozhodnutí. Ostatně možnost, že se krajský soud ztotožní s argumentací v žalovaném rozhodnutí, připouští i NSS, který uvedl, že: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, čj. 4As 11/2006-86). Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp.zn.ÚS 874/11 ze dne 12.05.2011, vyslovil, že není nezbytné, aby Nejvyšší správní soud znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (byť odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu sice platí pro rozhodování Nejvyššího správního soudu, ale lze jej argumentum a maiori ad minus aplikovat i v případě rozhodování krajského soudu.

V případě žalobního bodu, který se týká nepřezkoumatelnosti a údajného procesního pochybení správního orgánu, krajský soud uvádí následující závěry:

Námitku týkající se úředního záznamu ze dne 17.1.2013 o pobytové kontrole, který označil žalobce za nezákonný podklad, uplatnil žalobce i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu s tím, že žalovaný k této námitce uvedl, že se jí zabýval podrobně již správní orgán I. stupně na str. 5-6 žalovaného rozhodnutí, přičemž žalovaný s tímto názorem se zcela ztotožnil. Správní orgán I. stupně k této námitce, jejíž podstatou je zpochybnění zákonnosti provedené kontroly, uvedl na str. 5-6 následující závěry:

Dle názoru správního orgánu I. stupně pobytová kontrola je jedním z oprávnění Policie ČR, odboru cizinecké policie, vymezené v § 167 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců neomezuje pravomoc Policie ČR na kontrolu pouze cizinců, tvrzení žalobce o prováděné kontrole výsostně zaměřené na dodržování povinností stanovené zákonem č. 435/2004, o zaměstnanosti, nemá objektivní podklad. Policie porušení zákona o zaměstnanosti neprojednává ani nekontroluje. Z napadnutého úředního záznamu nevyplývá, že kontrolovaných 39 zaměstnanců nebyli cizinci. V záznamu je uvedeno, že bylo kontrolováno celkem 39 osob, z nichž 8 byli cizinci s vízovou povinností. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že tvrzení žalobce o tom, že zbylé osoby nebyly cizinci, se nezakládá na pravdě, jednalo se o cizince bez vízové povinnosti. Úřední záznam je dokumentem sepsaný

policistou o úkonech na místě kontroly, nejedná se o ekvivalent podání vysvětlení, přičemž vypovídá o zjištěných skutečnostech a je zpracován před zahájením řízení; je jedním z podkladů pro zahájení správního řízení dle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění. Správní orgán I. stupně se dále vyjádřil i k tomu, že kontrola byla provedena v součinnosti s Celní správou ČR a dále i k namítané absenci protokolu o provedené kontrole. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že Celní správa ČR prováděla kontrolu v rámci svých kompetencí ve stejný čas na stejném místě, proto byla o tom i zmínka i v úředním záznamu. Činnost celní správy je na činnosti Policie ČR nezávislá a průběh, výsledky nebo případná řízení celní správy nemají na rozhodnutí správního orgánu vliv. Hlídka cizinecké policie prováděla pobytovou kontrolu v rámci svých kompetencí dle zákona o pobytu cizinců, protokol nebyla povinna sepsávat, přičemž na základě jejího zjištění bylo správním orgánem zahájeno správní řízení, v němž se žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení vyjádřil a seznámil se s celým spisovým materiálem i s vlastními podklady pro rozhodnutí. Správní orgán se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce o zmatečnosti řízení. Dále správní orgán I. stupně doplnil, že důvod pro vyhoštění nespočíval jen v tom, že žalobce bez existence platného povolení k zaměstnání pro místo výkonu práce v Praze vykonával zaměstnání v Pardubicích, ale i to, že v době od konce roku 2011 do 30.9.2012 vykonával žalobce práci na pracovišti společnosti SCHENKER s.r.o. v Pardubicích jako zaměstnanec agenturní firmy DiBor agency nejen v rozporu s vydaným pracovním povolením ve vztahu k místu výkonu práce, ale i druhu povolené pracovní činnosti (pozn. krajského soudu – žalobce měl vydáno povolení k zaměstnání /vydal Úřad práce v Příbrami/ s prodloužením platným od 26.1.2011 do 25.1.2013 pro společnost DiBor agency s. r. o. v profesi 43210 – Úředníci ve skladech s místem výkonu práce SCHENKER s. r. o., Rudná u Prahy, avšak žalobce u firmy SCHENKER s.r.o. v Pardubicích vykonával zcela jinou práci, a to nikoliv práci úředníka ve skladech, ale práci spočívající v manipulaci nakládky zboží vysokozdvížným vozíkem, přičemž na tuto práci je třeba mít povolení úřadu práce s druhem práce 9333 – Pomocní manipulační pracovníci, což správní orgán I. stupně podrobně odůvodnil ve svém rozhodnutí na str. 4). K uvedenému závěru žalovaného týkajícího se zmíněných skutečností, tj. rozporů, tj. toho, že žalobce vykonával na zmíněném pracovišti v Pardubicích jinou práci než dle povolení vydaného Úřadem práce v Příbrami, neuvedl žalobce žádnou konkrétní námitku ani v žalobě, když pouze zopakoval v I. žalobním bodu své tvrzení o údajné nezákonnosti použité právní konstrukce žalovaným ve vztahu k aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Navíc správní orgán I. stupně uvedl, že v době od 1.10.2012 do 15.1.2013 vykonával žalobce práci na pracovišti zcela bez platného pracovního povolení, jelikož ukončením pracovního poměru ve firmě DiBor agency (ke dni 30.9.2012) zaniklo (pozn. krajského soudu), což v jiné části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní orgán konkrétně odůvodnil s poukazem na provedené důkazy (viz str. 3 a 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

S uvedenými závěry obsaženými v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se vztahují k námitkám uvedených v posledním žalobním bodu, se krajský soud zcela ztotožňuje, když žalobce v podstatě ani v žalobě nenapadl tyto názory a závěry správního orgánu žádnou konkrétní věcnou námitkou. Ostatně to sám konstatoval i žalobce v žalobě, když na str. 6 uvedl, že *„nutno zmínit, že výše uvedené námitky žalobce uváděl i v předchozích vyjádřeních“*. Protože se však s těmito námitkami věcně vypořádaly oba správní orgány ve svých rozhodnutích, tak soud již nebyl povinen vyhledávat za žalobce konkrétní argumentaci směřující proti závěrům správních orgánů týkajících se těchto námitek

(argumentace soudu viz výše). Pokud žalobce vytknul správnímu orgánu I. stupně, že se nezabýval „doloženou kopií rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové“ (jedná se o rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 25.10.2012, č.j. 29 Az 18/2012-39), tak s touto argumentací se zabýval žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, neboť i tuto námitku učinil žalobce součástí svého odvolání.

Žalobce nad rámec svých námitek již uplatněných ve správním řízení v žalobě dále namítl, že zpochybnil závěr žalovaného týkající se způsobu výsledku svědka ve správním řízení (str. 6 žaloby, poslední odstavec). K tomu soud uvádí následující závěry:

Jak vyplývá z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce v jeho závěru namítl, že správní orgán procesně pochybil, když „provedl výslech svědka, přičemž účastníka řízení o předvolání svědka k výsledku řádným způsobem neinformoval“. V žalobě poté navíc napadl závěr žalovaného k této námitce, který obsahuje následující:

„Namítá-li cizinec nezákonnost realizovaného výsledku svědka pro poškození svých práv z důvodu absence informace o prováděném úkonu, musí ředitelství odkázat na obsah protokolu o vyjádření účastníka správního řízení (ve spisu je zařazen pod č.j. KRPE-4970-13/ČJ-2013-170022-SV), neboť na jeho 6. straně se cizinec své budoucí účasti na dokazování vzdal. Realizovaný výslech svědka proto nemůže být pro absenci vyrozumění cizince důkazem nezákonný a ředitelství tedy i tuto námitku považuje za neopodstatněnou“.

Jak vyplývá z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17.1.2013, č.j. KRPE-4970-13/ČJ-2013-170022-SV, na str. 6 tohoto protokolu je obsažena odpověď dotazu správního orgánu, zda chce být přítomen úkonům prováděným v rámci dokazování (výslech osob jakožto svědků), že „ne, nechci být přítomen tohoto se vzdávám. Vyrozuměn být nechci“. Podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. Provádí-li správní úřad jakékoliv důkazy mimo ústní jednání, musí o tom vyrozumět všechny účastníky řízení s výjimkou těch, kteří se výslovně písemně nebo ústně do protokolu vzdali práva účasti při dokazování. Proto uvedený názor žalobce je nesprávný a tato žalobní námitka je nedůvodná.

Krajský soud dospěl k závěru, žaloba byla nedůvodná a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30. října 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová